

Материнське щастя

Василь Сухомлинський

Гарячого літнього дня вивела гуска своїх маленьких жовтеньких гусенят на прогулянку. Вона, показувала діткам великий світ. Цей світ був зелений і радісний — перед гусенятами простягнувся величезний луг. Гуска навчала діток скубти молоду травичку. Травичка була солодка, сонечко тепле й ласкаве, моріг м'якенький, світ співав багатьма голосами жучків, метеликів, комах. Гусенята були щасливі.

Коли це налетіла чорна хмара, на землю впали краплі дощу. А потім посипались чималі, як горобині яєчка, градинки. Гусенята прибігли до мами, вона підняла крила й накрила ними дітей. Під крильми було тепло й затишно, гусенята чули, як нібито звідкись іздалеку долинає гуркіт грому, виття вітру й стукіт градинок. Їм навіть стало весело: за материнськими крилами коїться щось страшне, а вони в теплі й затишку.

Потім усе вщухло. Гусенятам захотілось мерщій на зелений луг, але мати не піднімала крил. Гусенята вимогливо запищали: «Випускай нас, мамо».

Тихо підняла мати крила. Гусенята вибігли на траву. Вони побачили, що в матері крила зранені, вирвано чимало пір'я. Мати тяжко дихала. Але світ навколо був такий радісний, сонечко сяяло так яскраво й лагідно, жучки, бджоли, джмелі співали так гарно, що гусенятам чомусь і на думку не спало поцікавитись: «Мамо, що з тобою?» І коли одне найменше і найслабше гусеня підійшло до мами й запитало: «Чого в тебе зранені крила?» — вона тихо відповіла: «Все добре, мій синку».

Жовтенькі гусенята розсипались по траві. Мати була щаслива.